

Arrest

nr. 243 941 van 12 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van zijn Nederlandse schoonzus op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2017 nam de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 9 maart 2017 diende verzoeker opnieuw aan aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 24 augustus 2017 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker ook geen beroep in bij de Raad.

Op 29 juni 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad (rolnummer RvV 250 153). Bij arrest nr. 243 940 van 12 november 2020 werd dit beroep verworpen.

Op 29 juni 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, :

Naam : J.

voornaam : S.

geboortedatum : [...]1992

geboorteplaats : E. A.

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29/06/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 02/04/2020 voor drugsfeiten. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij heeft hier enkel een schoonzus. Bovendien het feit dat de schoonzus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 29 juni 2020 diende verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van dezelfde referentiepersoon, m. n. zijn Nederlandse schoonzus.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1 e.v., 62 en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Koninklijk Besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel:

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij deel uit maakt en ten laste is van het gezin van zijn broer en Nederlandse schoonzus dewelke in België verblijven, waarmee verzoeker reeds een verblijfsaanvraag heeft ingediend en hiervoor van het loket vreemdelingenzaken een bijlage 19ter ontving. Aangezien verzoeker - minstens tijdelijk - verblijfsgerechtigd is, in afwachting van het resultaat van zijn aanvraag tot verblijf, dient het afgeleverde bevel dat gepaard ging met het inreisverbod, te worden vernietigd. Een inreisverbod zonder een beslissing tot verwijdering is niet mogelijk. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, dient ook het inreisverbod vernietigd te worden. (Zie RvV 08/02/2016, nr. 161548, RvV nr. 143.395 van 16 april 2015 en RvS nr. 233.201 van 10 december 2015, RvS nr. 229.575 van 16 december 2014).

De aanvraag tot verblijf door verzoeker ingediend op 29.06.2020 moet door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking worden genomen. Een weigering zou onder andere in strijd zijn met artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU). De niet-in

aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is steeds in strijd met art. 20 VWEU (HvJ van 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. t. België, RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598, RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598, RvV 18 februari 2019, nr. 216.993). De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod is in strijd met de Europese en Belgische vreemdelingenwetgeving.

Dat er ook niet wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken kiest voor de lange termijn van het inreisverbod voor 3 jaar overeenkomstig het artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Volgens voormelde bepaling kan immers tevens een korte termijn worden bepaald voor het inreisverbod. Waarom wordt gekozen voor de langste termijn niettegenstaande het feit dat er familiebanden bestaan met een EU-onderdaan, wordt niet gemotiveerd laat staan gerechtvaardigd.

Er wordt ook niet gemotiveerd waarom er sprake is van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast om de bestreden beslissing te kunnen nemen.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

Dat verzoeker betwist dat hij strafbare feiten heeft gepleegd. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht staat vast.

9.3. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 47/2 zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Zo bepaalt artikel 42 Vreemdelingenwet dat “Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier... ”

Artikel 52 Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt: “Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. [...]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag... ”

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat verzoeker een aanvraag tot verblijf heeft ingediend is dan ook onwettig. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de mogelijkheid om een bevel af te geven. Minstens moet er worden vastgesteld dat - voorzover de aanvraag tot verblijf zou dateren van na het bevel hetgeen niet het geval is - het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet heeft opgehouden te bestaan. Het bevel moet als ingetrokken worden beschouwd. De verblijfsaanvraag en het bevel kunnen niet samen bestaan. Het bevel om het grondgebied en het daarmee gepaarde inreisverbod dienen dan ook te worden vernietigd. Een inreisverbod kan immers niet bestaan zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen dan weer onmogelijk is, wanneer verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn Nederlandse schoonzus met wie hij een gezin uitmaakt. Het inreisverbod is dan ook onwettig en dient te worden vernietigd.

Een schending van artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet en artikel 52 Vreemdelingenbesluit staan dan ook vast.

9.4. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd. [...]

§2 [...] De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. "

Dat er sprake is van meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten.

Verder dient erop te worden gewezen dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief dient geïnterpreteerd te worden en niet opweegt niet tegen het recht op een familiaal leven van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk. Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

Geen enkele afweging tussen de openbare orde en het recht op een familiaal leven is geschied. Dat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker.

De beslissing tot inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoeker dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor de maximumtermijn van 3 jaar. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een keuze heeft om al dan niet een maximumtermijn toe te passen dient zij dit bijzonder te motiveren. Zij heeft geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker en motiveert ook niet waarom zij meent dat de maximumtermijn dient te worden toegepast.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplichting tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feiten vinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken

kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij deel uit maakt en ten laste is van het gezin van zijn broer en schoonzus die instaan voor zijn onderhoud.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de bestreden beslissing dan ook niet schragen.

9.6. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker, die sedert jarenlang deel uitmaakt van het gezin van zijn broer en Nederlandse schoonzus en die door hen onderhouden wordt, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8 §2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn familiaal en privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn broer/schoonzus. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om deel uit te maken van het gezin van zijn broer en schoonzus, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een familiaal en privéleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.7. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem. Het gaat hier om een algemeen beginsel van administratief recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede van het hoorrecht verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De administratieve overheden van een lidstaat moeten hoorrecht voorzien telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Volgens de Raad van State veronderstelt een maatregel die de belangen van een persoon ernstig aantast of benadeelt, dat de betrokkene voorafgaandelijk gehoord wordt.

In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de bestreden beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoeker eventuele relevante informatie kan overmaken. De Verblijfswet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden.

Bij het nemen van bestreden beslissing is verzoeker niet gehoord.

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij kunnen vertellen dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijfssituatie in orde te brengen en deel uitmaakt van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus en broer. Indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn geweest, had cliënt kunnen opwerpen dat hij een recht op gezinshereniging heeft en hiertoe reeds een aanvraag heeft ingediend.

Deze verklaringen hadden wel degelijk een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing: de al te gemakkelijke gedachte dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt of dat er geen recht zou zijn op verblijf, kan hierdoor worden ontkracht.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht manifest heeft geschonden.

9.8. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 47/1 e.v., artikel 62 en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 Vreemdelingenbesluit en van het hoorrecht.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

In het eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat de motivering gebrekkig is omdat niet wordt uitgelegd waarom verzoeker een inreisverbod wordt gegeven terwijl hij meent deel uit te maken van het gezin van zijn broer en ten laste te zijn van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus in functie van wie hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend en hiervoor een bijlage 19ter heeft ontvangen. Nu verzoeker tijdelijk verblijfsgerechtigd is in afwachting van het resultaat van zijn verblijfsaanvraag, moeten het bevel en daarmee gepaard gaande inreisverbod volgens hem worden vernietigd. Hij stelt dat een inreisverbod zonder een verwijderingsbeslissing niet mogelijk is en dat aangezien het bevel moet worden vernietigd, dit ook geldt voor het inreisverbod. Verzoeker vervolgt dat zijn aanvraag in aanmerking moet worden genomen en dat het niet in aanmerking nemen ervan strijdt met artikel 20 van het VWEU.

Verder stelt verzoeker dat er niet wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde kiest voor de lange termijn van drie jaar overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Volgens die bepaling kan immers ook een kortere termijn worden bepaald. Waarom juist gekozen wordt voor de langste termijn niettegenstaande het feit dat er familiebanden bestaan met een Unieonderdaan, wordt volgens verzoeker niet gemotiveerd, noch gerechtvaardigd.

Verder stelt verzoeker dat niet is gemotiveerd waarom er sprake is van een actuele en ernstige dreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving en er geen rekening is gehouden met zijn concrete situatie, omdat de motivering neerkomt op een stijl- en standaardformule. Daarom acht verzoeker de motieven niet afdoende.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de aanvraag om gezinshereniging met zijn Nederlandse schoonzus, stelt de Raad vast dat de bijlage 19ter die verzoeker voegt bij het verzoekschrift dateert van dezelfde datum als de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 19 stelt dat verzoeker zich op die datum bij het gemeentebestuur van Mechelen heeft aangeboden. De Raad volgt verweerder in de nota met opmerkingen dan ook dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing nog geen rekening kon houden met die aanvraag. De bijlage 19ter van 29 juni 2020 bevindt zich inderdaad ook niet in het administratief dossier, behalve als stuk gevoegd bij het huidig verzoekschrift. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde in het inreisverbod had moeten motiveren omtrent deze aanvraag. Verder volgt de Raad de redenering niet van verzoeker dat het inreisverbod niet had mogen worden afgegeven aangezien verweerder geen kennis had van de verblijfsaanvraag. De Raad volgt evenmin dat de hangende verblijfsaanvraag en het bevel niet samen kunnen bestaan, ook al is het correct dat de verblijfsaanvraag aan verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht biedt. Verzoeker gaat voorbij

aan het invoegen van artikel 1/3 in de Vreemdelingenwet bij wet van 24 februari 2017 (BS 19 april 2017).

Deze bepaling luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat niet langer kan gesteld worden dat het tijdelijk verblijfsrecht dat voortvloeit uit het indienen van een verblijfsaanvraag het bestaan van het eerder afgegeven bevel aantast. Het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt enkel geschorst in afwachting van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag. De Raad volgt verzoeker dat een inreisverbod onmogelijk is zonder een verwijderingsbeslissing, maar de Raad heeft bij arrest nr. 243 940 van 12 november 2020 het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen.

Waar verzoeker stelt dat de verblijfsaanvraag van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking moet worden genomen omdat dit anders strijdt met artikel 20 van het VWEU, stelt de Raad zich de vraag naar de relevantie van dit argument nu niet blijkt dat de ingediende aanvraag niet in overweging werd genomen en indien dat toch het geval zou zijn, dan staat het verzoeker vrij tegen die beslissing een beroep in te dienen bij de Raad. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde niet langer een aanvraag om gezinshereniging niet in overweging kan nemen omwille van het bestaan van een inreisverbod zonder een onderzoek te doen in het licht van artikel 20 van het VWEU. Hij zal de situatie moeten beoordelen in het licht van het arrest KA t. België van 8 mei 2018, C-82-16.

Waar verzoeker vervolgt dat niet is gemotiveerd waarom hij een actuele en ernstig dreiging uitmaakt, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast, stipt de Raad aan dat de gemachtigde zich nergens op dit motief heeft gesteund in de bestreden beslissing. Verzoeker licht ook niet toe waarom een dergelijke verregaande vorm van dreiging vereist zou zijn voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Op grond van artikel 74/11, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hij heeft in casu voor een kortere termijn gekozen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk uitgebreid toegelicht waarom hij gekozen heeft voor een termijn van drie jaar. Zoals supra toegelicht, is een termijn van drie jaar in geval van een openbare ordeproblematiek zeker niet de “langste” termijn die artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet toestaat. Waar verzoeker opnieuw zijn familiebanden met zijn Nederlandse schoonzus aanhaalt, herhaalt de Raad dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod niet op de hoogte kon zijn van de meest recente aanvraag om gezinshereniging. Ten overvloede blijkt dat de twee eerdere aanvragen om gezinshereniging met dezelfde Nederlandse schoonzus werden geweigerd omdat niet werd aangenomen dat verzoeker reeds van in het herkomstland deel uitmaakt van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus en niet is aangenomen dat verzoeker reeds van in het herkomstland ten laste is van hen. Verzoeker kreeg telkens het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij heeft genegeerd.

Tot slot volgt de Raad ook niet dat de bestreden beslissing in werkelijkheid niets anders is dan een standaardformule. De gemachtigde is wel degelijk op de concrete elementen eigen aan verzoeker zijn situatie ingegaan. Zo stoelt hij het opleggen van het inreisverbod op het feit dat artikel 74/11, § 1, tweede lid het opleggen van een inreisverbod voorziet in het geval voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Dit vindt steun in de verwijderingsbeslissing van 29 juni 2020 waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Verder houdt hij wat betreft het opleggen van het inreisverbod rekening met het feit dat verzoeker recent, op 2 april 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor drugsfeiten en hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Meer specifiek bij het bepalen van de duur van drie jaar heeft de gemachtigde rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België, noch medische problemen. Verder gaat de gemachtigde in op de schoonzus van verzoeker en motiveert hij in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare

orde te schaden. Om die redenen acht hij een duur van drie jaar proportioneel. Dit betreft duidelijk een beoordeling in concreto.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

In een tweede onderdeel acht verzoeker ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Hij geeft een definitie van dit beginsel van behoorlijk bestuur en stelt dat de beslissing steunt op incorrecte feiten en op een foutieve beoordeling van de feiten. Verzoeker betwist dat hij strafbare feiten heeft gepleegd en stelt hij dat er geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging voor het fundamenteel belang van de maatschappij.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde het inreisverbod in hoofdzaak heeft gesteund op het feit dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing geen termijn heeft gekregen voor een vrijwillig vertrek. Het feit dat die beslissing tot het ontnemen van een vrijwillige vertrektermijn mede stoelt op de openbare ordeproblematiek, diende verzoeker in hoofdzaak aan te vechten in een beroep tegen de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan. De overweging dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, wordt eveneens als reden aangehaald bij het inreisverbod waarbij de gemachtigde verwijst naar het aanhoudingsmandaat van 2 april 2020 voor drugsfeiten, feiten waarvoor verzoeker mogelijks veroordeeld kan worden. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier. Het dossier bevat een voor eensluidend afschrift van het aanhoudingsbevel van 2 april 2020 van onderzoeksrechter P.V.L. In dit aanhoudingsbevel leest de Raad: *“Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van inverdenkinggestelde, gelet op het volgende: Naar aanleiding van het uitvoeren van een bevel tot gevangenneming op het adres van M.K. die staat ingeschreven op het adres te [...], doet de politie verschillende malen controle aldaar; wanneer de politie vaststelt dat de lichten gedoofd worden probeert zij via de burens zicht te krijgen op het pand; in de tuin van de burens nemen zij een indringende cannabisgeur vast (sic) komende uit het pand; Bij de huiszoeking op grond van artikel 6bis van de Drugwet treft de politie H.M. aan en de zich noemende H.A., later correct geïdentificeerd als J.S. [naam van verzoeker], dit is inverdenkinggestelde op een actieve cannabisplantage; er worden zakken met geogoste cannabis gevonden ([.....]= 13.871 gram) en 67 planten en 537 potten met aarde; [...] Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het kennelijk opgezochte geldgewin; Er dienen nog diverse onderzoeksdaden te gebeuren zodat er gevaar bestaat op collusie en/of het doen verdwijnen van bewijsstukken; er dient immers nog verder onderzoek te kunnen gebeuren naar de opdrachtgevers;”*

Er blijkt vervolgens dat verzoeker in voorlopige hechtenis werd geplaatst in de gevangenis van Mechelen. De thans bestreden beslissing werd ook aan verzoeker ter kennis gebracht in die gevangenis. De loutere betwisting van verzoeker dat hij strafbare feiten heeft gepleegd, volstaat niet om de Raad ervan te overtuigen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of foutieve wijze heeft vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

In een derde onderdeel gaat verzoeker verder in op zijn verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en op artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker stelt dat de afgifte van een bevel nadat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend, onwettig is. Voor zover de verblijfsaanvraag zou dateren van na het bevel om het grondgebied te verlaten, meent verzoeker dat dit bevel impliciet heeft opgehouden te bestaan nu het als ingetrokken moet worden beschouwd. Hij stelt dat de verblijfsaanvraag en het bevel niet samen kunnen bestaan. Bijgevolg moet volgens verzoeker het bevel uit het rechtsverkeer worden verwijderd door een vernietiging en bijgevolg ook het inreisverbod. Verzoeker ziet hierin een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Waar verzoeker stelt dat het bevel is afgegeven nadat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend, moet de Raad vaststellen dat dit niet afdoende aangetoond is, nu de bestreden beslissing en de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde bijlage 19ter van dezelfde dag dateren. In elk geval neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde kennis had van die verblijfsaanvraag bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod. De Raad moet zich voor de wettigheidstoets plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en mag enkel rekening houden met die gegevens waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde er kennis van had bij het nemen van die beslissing. Waar verzoeker stelt dat in het geval de verblijfsaanvraag is ingediend na het nemen van het bevel, dit als ingetrokken moet worden beschouwd, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste onderdeel. Sedert de invoering van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet kan niet langer aangenomen worden dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten als ingetrokken moet worden beschouwd, eens een verblijfsaanvraag - die aanleiding geeft tot een tijdelijk verblijfsrecht- wordt ingediend. Het inreisverbod kan inderdaad niet bestaan zonder een verwijderingsbeslissing waarop het inreisverbod steunt, doch, zoals supra gesteld, heeft de Raad het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 29 juni 2020 verworpen.

Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangenomen.

In het vierde onderdeel citeert verzoeker artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat niet voldoende rekening is gehouden met de specifieke elementen eigen aan zijn situatie. Verzoeker stelt dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief moet geïnterpreteerd worden en niet opweegt tegen het recht op zijn familiaal leven. Hij herhaalt wederom dat er geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging die het fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van de openbare orde is volgens verzoeker kennelijk onredelijk. Volgens verzoeker is er geen enkele afweging tussen de openbare orde en het recht op een familiaal leven. Opnieuw zegt verzoeker dat een inreisverbod en een bevel onafscheidelijk zijn verbonden en een vernietiging van het bevel aanleiding geeft tot een vernietiging van het inreisverbod. Verzoeker herhaalt dat niet gemotiveerd is waarom de gemachtigde heeft gekozen voor een termijn van drie jaar. Tot slot stipt verzoeker aan dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft om zich op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet te onthouden van het opleggen van een inreisverbod, het betreft dus een mogelijkheid en geen verplichting.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde in casu niet voldoende rekening heeft gehouden met de specifieke elementen eigen aan zijn situatie. Zoals supra reeds toegelicht, heeft de gemachtigde wel degelijk de hem gekende elementen inzake het gezins- of familieleven afgewogen tegenover de openbare ordeproblematiek van verzoeker. Waar verzoeker stelt dat de openbare orde en nationale veiligheid "restrictief moeten geïnterpreteerd worden", licht hij die stelling niet verder toe. Hoe dan ook heeft de Raad reeds aangestipt dat een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, de gemachtigde toelaat zelfs een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. De gemachtigde heeft in casu echter maar een inreisverbod van drie jaar opgelegd, hetgeen betekent dat hij de ernst van de feiten ook niet dermate zwaar heeft gewogen dat hij vijf jaar of meer heeft opgelegd. Daarnaast heeft de gemachtigde ook gewezen op het feit dat verzoeker geen kinderen heeft in België, geen gezondheidsproblemen en heeft hij meegenomen dat verzoeker een schoonzus heeft die in België verblijft. Tot slot heeft hij eveneens de openbare ordeproblematiek aangestipt en heeft hij in overweging genomen dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Dit vindt ook steun in het administratief dossier nu verzoeker al twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en genegeerd (gepaard gaand met twee eerdere weigeringen van een aanvraag om gezinshereniging met dezelfde Nederlandse schoonzus). Rekening houdend met al die elementen, oordeelde de gemachtigde dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De Raad is van oordeel dat hieruit blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke elementen eigen aan verzoekers situatie.

De Raad heeft verder reeds bevestigd dat een vernietiging van het bevel aanleiding zou gegeven hebben tot de vernietiging van het inreisverbod, doch dat hij het beroep tegen het bevel van 29 juni 2020 heeft verworpen. Waar verzoeker stelt dat er geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging die het fundamenteel belang van de maatschappij aantast, wijst de Raad op de bespreking van het eerste onderdeel.

Wat betreft de specifieke motivering van de termijn van drie jaar, verwijst de Raad ook naar de bespreking supra. Verder volgt de Raad verzoeker waar hij stelt dat artikel 74/11 van de

Vreemdelingenwet de mogelijkheid laat aan de gemachtigde zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Het loutere feit dat het opleggen van het inreisverbod in principe geen absolute verplichting is, houdt evenwel in geen geval in dat de gemachtigde niet van die mogelijkheid zou gebruik mogen maken, indien hij dat op rechtmatige wijze doet. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het vijfde onderdeel acht verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoeker acht het onzorgvuldig dat hem een inreisverbod is gegeven, terwijl hij deel uitmaakt van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus en broer die voor zijn onderhoud instaan. Hij acht de beslissing eveneens strijdig met het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wijst opnieuw op het feit dat de gemachtigde een inreisverbod heeft afgegeven "terwijl hij deel uitmaakt en ten laste is van het gezin van zijn broer en schoonzus". De Raad herhaalt dat uit de data van de bestreden beslissing en van de bijlage 19ter blijkt dat niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat de gemachtigde op de hoogte was van het indienen door verzoeker van de (derde) verblijfsaanvraag in functie van de Nederlandse schoonzus wanneer hij het bevel van 29 juni 2020 en de thans bestreden beslissing nam. De gemachtigde kan maar rekening houden met de elementen waarvan hij kennis heeft op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Bijgevolg kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat de raadsman van verzoeker ter zitting op de vraag van de waarnemend voorzitter naar de huidige stand van zaken antwoordt dat ook de derde aanvraag ondertussen werd afgewezen doch vermoedelijk wegens negatieve woonstcontrole, maar dat verzoeker opnieuw een vierde aanvraag zou ingediend hebben in functie van dezelfde referentiepersoon.

Waar verzoeker de beslissing kennelijk onredelijk noemt "gelet op de bovenstaande feiten", verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede onderdeel waar niet kon worden vastgesteld dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

In het zesde onderdeel voert verzoeker de schending aan van zijn familie- en privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoeker blijkt niet dat zijn verwijdering noodzakelijk is gelet op de bepalingen van artikel 8, § 2 van het EVRM, terwijl de beslissing wel zijn privéleven en gezinsleven zeer ernstig aantast. Volgens verzoeker heeft hij een voldoende hechte band met zijn broer en schoonzus. Verzoeker geeft een definitie van het begrip 'privéleven' en stelt dat in geval van een eerste toelating een fair balance toets moet geschieden. Indien hieruit blijkt dat er een positieve verplichting is voor de staat, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM.

Volgens verzoeker zijn er voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat hij in België een familieleven en privéleven heeft opgebouwd. Hij meent dat het verderzetten van zijn privé- en gezinsleven elders onmogelijk is aangezien hij niets meer verloren heeft in zijn herkomstland. Zodoende houdt de bestreden beslissing een onevenredige inmenging in die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging

uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Een verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker beroep zich op zijn beschermingswaardig gezinsleven met zijn broer en Nederlandse schoonzus.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu poneert verzoeker wel dat hij een hechte familieband heeft met zijn broer en schoonzus en dat hij ten laste is van zijn Nederlandse schoonzus, doch verzoeker toont dat op geen enkele manier aan. Op het ogenblik van de bestreden beslissing zat verzoeker in de gevangenis van Mechelen. Er zijn geen elementen in het dossier, zoals bijvoorbeeld bewijs van bezoek in de gevangenis, waaruit een hechte familieband kan afgeleid worden of andere elementen die wijzen op een bijkomende afhankelijkheid sterker dan de klassieke affectieve banden. Verzoeker stelt "*er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd*". De Raad wijst er echter op dat het administratief dossier twee eerdere bijlagen 20 bevat die zijn gevolgd op aanvragen om een verblijfskaart op grond van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet in functie van dezelfde Nederlandse schoonzus. De eerste aanvraag werd reeds geweigerd op 19 januari 2017 (bijlage 20) en de tweede aanvraag werd reeds geweigerd op 24 augustus 2017 (bijlage 20). Deze bijlagen 20, die aan verzoeker werden ter kennis gebracht, steunden reeds op de motieven dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus. De bijlagen 20 waren reeds vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten waarin werd gemotiveerd dat geen bijkomende afhankelijkheid werd aangenomen tussen verzoeker en het gezin van zijn Nederlandse schoonzus. Verzoeker heeft geen

beroep ingediend tegen de eerdere bijlagen 20 met bevelen bij de Raad, zodat deze definitief zijn in het rechtsverkeer. Hij voert nu in zijn verzoekschrift evenmin nieuwe elementen aan die er zouden kunnen op wijzen dat er sedertdien toch van een bijkomende afhankelijkheid sprake is. Bijgevolg is voor de Raad geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat de gemachtigde in principe zelfs niet moest overgaan tot een fair balance toets.

Toch blijkt dat de gemachtigde tot een beknopte belangenafweging is overgegaan. Hij meent evenwel dat de aanwezigheid van (het gezin van) de schoonzus met verblijf in België niet opweegt tegen de openbare ordefeiten en wijst erop dat dit recht op een gezinsleven en privéleven niet absoluut is. Waar verzoeker nog stelt dat hij *“niets meer verloren heeft in zijn herkomstland”* om te duiden dat het verderzetten van zijn gezinsleven en privéleven elders onmogelijk is, overtuigt deze blote stelling op geen enkele wijze.

Wat betreft het beschermingswaardig privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Thans blijkt niet dat verzoeker als een “gevestigde immigrant” kan worden beschouwd, noch blijken sterke sociale banden met België, die de banden met het herkomstland zouden overtreffen. Verzoeker is een man van bijna 28 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, die zich blijkens het administratief dossier en blijkens zijn eigen verklaringen pas sedert 2016 op Belgische grondgebied bevindt. Verzoeker licht op geen enkele wijze zijn sociale banden toe met België maar poneert enkel dat er elementen zijn die toelaten aan te nemen dat hij een privéleven heeft opgebouwd. De Raad neemt dan ook wederom geen beschermingswaardig privéleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat de gemachtigde ook in het licht van het privéleven niet tot een fair balance test was gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

In het zevende en laatste onderdeel wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 41 van het Handvest. Na een theoretische uiteenzetting stipt verzoeker aan dat indien hij zou gehoord zijn, hij had kunnen wijzen op het feit dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend, hij hiermee zijn verblijfssituatie in orde wil brengen en dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn broer en Nederlandse schoonzus. Volgens verzoeker hadden deze verklaringen een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing.

De Raad volgt de theoretische uiteenzetting van verzoeker aangaande het hoorrecht, behalve op het punt waar hij stelt *“om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoeker eventuele relevante informatie kan overmaken.”* Dit blijkt immers uit het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie van 11 december 2014 waarin het Hof stelt in punt 55: *“Daaruit volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvoering van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.* (eigen onderlijnen)” Deze redenering geldt mutatis mutandis ook voor het inreisverbod. Verder vergist verzoeker zich waar hij stelt dat de bestreden beslissing zijn wettelijke grondslag vindt in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De grondslag is thans artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, maar aangezien deze bepaling eveneens een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn is het Unierecht eveneens van toepassing.

Waar verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier wel dat verzoeker nog relatief recent werd gehoord door de politie van de politiezone "MEWI", meer bepaald op 2 april 2020, waarin hem onder meer werd gevraagd: "*Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?*" Hierop antwoordde verzoeker dat zijn broer in Antwerpen woont en hij in België is sinds 2016. Verzoeker kreeg ook nog vragen betreffende zijn gezondheidstoestand en elementen die de onmiddellijke terugkeer in de weg staan, waarop hij ontkennend antwoordde. Verder vroeg men hem of hij reeds in België of een ander Europees land internationale bescherming heeft aangevraagd en of zijn vingerafdrukken reeds in een ander Europees land werden genomen. Op die laatste vragen antwoordde verzoeker "onbekend".

Uit dit verhoor blijkt dus dat verzoeker naar behoren en daadwerkelijk de gelegenheid had voor zijn belangen op nuttige en dienstige wijze op te komen. Verzoeker heeft van die gelegenheid geen gebruik gemaakt om te zeggen dat hij nog een derde verblijfsaanvraag beoogde of deel uitmaakte van het gezin van zijn broer en Nederlandse schoonzus. Hij heeft enkel gesteld dat zijn broer in Antwerpen woont.

De Raad volgt dan ook niet dat het hoorrecht van verzoeker is geschonden.

De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11, 47/1 e.v., 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 41, § 2 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES